

Demokratia- ja julkisoikeusosasto
Julkisoikeusyksikkö
LsN Heini Färkkilä

LAUSUNTO

6.9.2022

Eduskunnan maa- ja metsätalousvaliokunnalle

Hallituksen esitys eduskunnalle laiksi yhteisen kalastuspolitiikan seuraamusjärjestelmästä ja valvonnasta annetun lain muuttamisesta (HE 90/2022 vp)

Eduskunnan maa- ja metsätalousvaliokunta on pyytänyt oikeusministeriöltä lausuntoa otsikkoasiassa. Esityksessä ehdotetaan muutettavaksi yhteisen kalastuspolitiikan seuraamusjärjestelmästä ja valvonnasta annettua lakia niin, että siinä otetaan huomioon Euroopan unionin ja Suomen kansalliseen lainsäädäntöön tehdyt muutokset.

Oikeusministeriö on esityksen valmisteluvaiheessa antanut lausunnon, jossa oli resurssisyistä kiinnitetty huomiota ainoastaan seuraamusmaksuja ja henkilötietojen käsittelyä koskeviin kysymyksiin. Oikeusministeriö esittää kunnioittavasti lausuntonaan seuraavan.

Rikkomukset

Esityksessä ehdotetaan muutettavaksi rikkomuksia eli hallinnollisia rangaistusluonteisia seuraamusmaksuja koskevaa sääntelyä teknisesti sekä lisäämällä kaksi uutta sanktioitavaa tekoa.

Voimassa oleva kalastuspolitiikan seuraamuslaki on säädetty perustuslakivaliokunnan myötävaikutuksella (PeVL 28/2014 vp). Seuraamusmaksuja koskevaa sääntelyä sekä niitä koskevaa perustuslakivaliokunnan lausuntokäytäntöä on tämän jälkeen muodostunut hyvin runsaasti. Perustuslakivaliokunta on tarkastellut seuraamusmaksusääntelyä tarkemmin ja syvällisemmin sekä kiinnittänyt huomiota sanktioinnin tarpeen perustelemiseen. Lisäksi on syytä mainita oikeusministeriön työryhmämietintö Rangaistusluonteisia hallinnollisia seuraamuksia koskevan sääntelyn kehittäminen ja tämän sisältämät seuraamusmaksujen sääntelyperiaatteet. (OMML 52/2018).

Lakiehdotuksen mukaiset rikkomus- ja seuraamusmaksut ovat luonteeltaan rangaistusluonteisia hallinnollisia seuraamuksia, jotka voidaan eräissä suhteissa rinnastaa asiallisesti rikosoikeudelliseen rangaistukseen. Kyseessä ei kuitenkaan ole tarkkaan ottaen rangaistus, vaan hallinnollinen seuraamus. Ehdotuksessa hallinnollisiin delikteihin ja niiden seuraamuksiin vaikuttaa toisinaan tosiasiallisesti viitattavan myös ilmaisulla rangaistava teko tai rangaistus (mm. 61 § 3 momentti: ”vakavana rikkomuksena rangaistavaa tekoa”). Ehdotuksen sanamuotoja olisi tältä osin aiheellista tarkistaa ja varmistaa se, että hallinnollisiin delikteihin ja seuraamuksiin ei viitattaisi

rangaistavina tekoina ja rangaistuksina. Käsitteitä kuten rangaistus, rangaistava teko tai rikos tulisi käyttää vain rikosoikeudellisen järjestelmän yhteydessä.

Oikeusministeriö kiinnitti esitysluonnoksesta antamassaan lausunnossa huomiota siihen, että ehdotettaessa uusia sanktiointeja (49 §:n 43 ja 44 kohdat), esityksessä tulee tehdä selkoa kansallisesta liikkumavarasta ja siitä, edellyttävätkö perusteluissa viitatus EU-asetus ja direktiivit kaikkien näiden tekojen sanktiointia nimenomaan rangaistusluonteisella seuraamuksella. Asetuksen sisältämä blankosanktiosäännös ei vaikuttanut edellyttävän kaikkien säännösten rikkomisesta säädettäväksi nimenomaan seuraamusmaksua tai rikosoikeudellista seuraamusta. Siitä huolimatta, että kansalliselle hallinnollisilla sanktioilla koskevalle sääntelylle usein on EU-lainsäädännöstä johtuva peruste, kansallisen sääntelyn tulee siellä, missä kansallista liikkumavaraa on, täyttää perusoikeuksien yleiset rajoitusedellytykset ja turvata sanktioihin liittyvät erityiset oikeusturvavaatimukset. Esityksestä on jatkovalmistelussa poistettu mainitut uudet sanktiointit.

Oikeusministeriö kiinnitti lausunnossaan huomiota seuraamuksia koskevien 49 ja 51 §:n päivittämiseen. Rikkomus- ja seuraamusmaksu on kiinnitetty laiminlyöntiin, ei tuottamukselliseen toimintaan (tahallaan tai törkeästi huolimattomuudesta). Voimassaolevan 49 §:n 1 momentin mukaan ”Ruokavirasto määrää rikkomusmaksun sille, joka...” ja 51 §:n 1 momentin mukaan ”Ruokavirasto määrää seuraamusmaksun vakavasta rikkomuksesta sille, joka...”. Muotoilu merkitsee sitä, että Ruokavirastolla ei ole harkintavaltaa rikkomus- ja seuraamusmaksun määräämisessä. Rangaistusluonteisia seuraamusmaksuja koskevassa sääntelyssä viime vuosina on vakiintuneesti muotoiltu määräämistoimivalta harkintaa sisältäväksi (”voi määrätä”). Määräämistoimivaltaa koskeva säännös olisi perusteltua muuttaa ”voi määrätä” muotoon, ellei muotoilu nimenomaisesti perustu EU-sääntelyyn, joka näiltä osin ei jätä lainkaan kansallista liikkumavaraa.

Puolestaan viranomaisen harkinnan sanktion määräämättä jättämisestä tulee olla oikeusharkintaista eli seuraamusmaksu on jätettävä määräämättä laissa säädettyjen edellytysten täytyttyä (PeVL 49/2017 vp, PeVL 39/2017 vp). Lain 54 §:ää ei ehdoteta muutettavaksi vastaamaan perustuslakivaliokunnan vakiintunutta käytäntöä.

Edelleen voimassaolevassa ja ehdotetussa laissa ei ole lainkaan säännöksiä seuraamusmaksun ja rikkomusmaksun kohtuullistamisesta ja seuraamusmaksun määräämättä jättämisestä. Määräämättä jättämistä koskeva 54 § soveltuu sanamuodon mukaisesti ainoastaan rikkomusmaksuun (49 §), mutta ei vakavista rikkomuksista määrättävään seuraamusmaksuun (51 §).

Esityksessä todetaan, että oikeusministeriön ehdottama 49 ja 51 §:n päivitystarpeen arviointi päätettiin siirtää tehtäväksi siihen saakka, kunnes Euroopan unionissa parhaillaan valmisteltavina olevien neuvoston valvonta-asetuksen muutosten aiheuttamat muutostarpeet kansalliseen lainsäädäntöön tiedetään. Lain seuraamuksia koskevien säännösten päivitystarpeen arviointi on tärkeää.

Lain 49 §:n 1 momenttiin lisättäisiin uusina sanktioitavina tekoina kohdat 38 ja 40. Koska sanktioinneissa on kyse perusoikeusrajoituksesta, säännöksiä olisi tullut arvioida esityksen säätämisyjärjestysperusteluissa.

Henkilötietojen suoja ja tietojen luovuttaminen

Oikeusministeriö on lausuntovaiheessa kiinnittänyt huomiota henkilötietojen suojan osalta tietosuoja-asetuksen salliman kansallisen liikkumavaran käyttöön sekä rekisterinpitöä koskeviin

säännösehdotuksiin ja perusteluihin. Huomiota on edelleen syytä kiinnittää kansallisen liikumavaran käyttöön (erityisesti käsittelyn oikeusperusteen osalta) sekä rekisterinpitoa koskeviin ehdotuksiin:

Kansallinen liikumavara ja käsittelyn oikeusperuste

Tietosuoja-asetus on EU:n jäsenvaltioissa suoraan sovellettava säädös. Asetusta tarkentava kansallinen lainsäädäntö on mahdollista vain silloin, kun tietosuoja-asetus jättää jäsenvaltioille nimenomaisesti kansallista sääntelyliikumavaraa. Kansallinen liikumavara ei eritä poikkeuksia lukuun ottamatta velvoita jäsenvaltioita säätämään tietosuoja-asetusta täydentävää tai täsmentävää kansallista lainsäädäntöä, vaan asiasta päättäminen on jätetty kansallisen lainsäätäjän harkintaan. Ottaen huomioon, että tietosuoja-asetus on suoraan sovellettava säädös, kansallista liikumavaraa olisi käytettävä rajoitetusti. Perustuslakivaliokunta on ottanut asiaan nimenomaisesti kantaa ja on todennut, että henkilötietojen suoja tulee jatkossa turvata ensisijaisesti tietosuoja-asetuksen ja säädettävän kansallisen yleislainsäädännön nojalla, ja että erityislainsäädännön säätämiseen tulee jatkossa suhtautua pidättyvästi (ks. PeVL 14/2018 vp, s. 4—5 ja PeVL 26/2018 vp, s. 2—3). Valiokunta on todennut, että tietosuoja-asetuksen yksityiskohtainen sääntely mahdollistaa myös viranomaistoiminnan sääntelyn osalta aikaisempaa sääntelymallia huomattavasti yleisemmän, henkilötietojen suoja ja käsittelyn perusteita sääntelevän lakitasoisen sääntelyn (ks. PeVL 14/2018, s. 4).

Perustuslakivaliokunnan vakiintuneen lausuntokäytännön mukaisesti hallituksen esityksessä on erityisesti perusoikeuksien kannalta merkityksellisen sääntelyn osalta syytä tehdä selkoa kansallisen liikumavaran alasta (PeVL 26/2017 vp, s. 42, PeVL 2/2017 vp, s. 2, PeVL 44/2016 vp, s. 4). Lainsäätäjän on osoitettava, mihin tietosuoja-asetuksen artiklaan henkilötietojen käsittelyä koskevat erityissäännökset perustuvat. Kansallinen liikumavara pohjautuu keskeisiltä osin tietosuoja-asetuksen 6 artiklan 1 kohdan c ja e alakohtiin, eli tilanteisiin, joissa henkilötietojen käsittely perustuu rekisterinpitäjän lakisääteiseen tehtävään (c alakohta) tai jos se on tarpeen yleistä etua koskevan tehtävän suorittamiseksi tai rekisterinpitäjälle kuuluvan julkisen vallan käyttämiseksi (e alakohta). Silloin kun henkilötietojen käsittely perustuu 6 artiklan 1 kohdan c ja e alakohtiin, jäsenvaltiot voivat käyttää 6 artiklan 2 ja 3 kohdassa tarkoitettua sääntelyliikumavaraa ja antaa asetusta täsmentävää sääntelyä. Kansallinen sääntely voi koskea muun muassa käsittelyn lainmukaisuutta koskevia edellytyksiä, käsiteltävien tietojen tyyppiä, tietojen luovutusta, käyttötarkoitussidonnaisuutta ja käsittelytoimia koskevia säännöksiä. Tällaisen erityissääntelyn on täytettävä yleisen edun mukainen tavoite ja oltava oikeassa suhteessa sillä tavoiteltuun oikeutettuun päämäärään nähden. Ottaen huomioon tietosuoja-asetuksen suoran sovellettavuuden sekä perustuslakivaliokunnan lailla säätämistä koskeva viimeaikainen tulkintakäytäntö (ks. erityisesti PeVL 14/2018 vp) erityissääntely tulisi rajoittaa vain välttämättömyyteen.

Hallituksen esityksen säätämisyjärjestysperusteluiden (s. 11) mukaan ehdotetut henkilötietojen käsittelyä koskevat säännökset koskevat henkilötietojen käsittelyä viranomaisen lakisääteisen tehtävän hoitamiseksi. Käsittelyperuste olisi näin ollen tietosuoja-asetuksen 6 artiklan 1 kohdan c alakohta. Esitysluonnoksen säännöskohtaisissa perusteluissa (s. 7–10) todetaan kuitenkin, että henkilötietojen käsittelyn lainmukaisuus ja kansallisen liikumavaran käyttö perustuisi tietosuoja-asetuksen 6 artiklan 1 kohdan c ja e alakohtiin. Hallituksen esitys vaikuttaa tältä osin ristiriitaiselta. Tältä osin on syytä todeta, että tietosuoja-asetuksen mukaan henkilötietojen käsittely on lainmukaista ainoastaan, jos käsittelylle on yksi tai useampi tietosuoja-asetuksen 6 artiklan 1 kohdan tarkoittama käsittelyperuste. On siis sinänsä mahdollista, että henkilötietojen käsittely perustuu yhden perusteen sijaan useampaan tietosuoja-asetuksen 6 artiklan 1 kohdassa mainittuun käsittelyperusteeseen ja että ne voivat olla osittain myös päällekkäisiä. Tältä

osin on kuitenkin huomattava, että useamman kuin yhden henkilötietojen käsittelyn oikeusperusteen käyttäminen ei saa johtaa siihen, että lainsäädäntö jättäisi epäselväksi, mitä oikeuksia rekisteröidyllä tietosuoja-asetuksen mukaan kulloinkin on. Mikäli henkilötietojen käsittely perustuu tietosuoja-asetuksen 6 artiklan 1 kohdan c alakohtaan, rekisteröidyllä ei ole oikeutta vastustaa henkilötietojen käsittelyä tietosuoja-asetuksen 21 artiklan mukaisesti. Sen sijaan rekisteröidyllä on kyseinen oikeus, silloin kun käsittely perustuu tietosuoja-asetuksen 6 artiklan 1 kohdan e alakohtaan (ks. myös HaVM 13/2018 vp).

Esityksestä tulisi käydä selkeästi ilmi, perustuisiko henkilötietojen käsittely ja kansallisen liikku-
mavaran käyttö tietosuoja-asetuksen 6 artiklan 1 kohdan c vai e alakohtaan (vai mahdollisesti molempiin) ja mitkä oikeudet rekisteröidyllä on käytettävissään. Henkilötietojen käsittelyperusteesta tulisi tehdä selkoa kunkin rekisterinpitäjän osalta.

Rekisterinpito

Tietosuoja-asetus ei suoraan edellytä rekisterinpitäjistä säättämistä. Rekisterinpitäjistä säättäminen on kuitenkin asetuksen nojalla mahdollista, kun henkilötietojen käsittelyn tarkoitukset ja keinot määritellään lainsäädännössä tietosuoja-asetuksen 4 artiklan 7 kohdassa tarkoitetulla tavalla. Rekisterinpitäjistä säättämistä voidaan pitää erityisen perusteltuna silloin, kun rekisterinpitäjä on viranomainen tai rekisterinpitäjistä voisi muutoin olla epäselvyyttä. Tietosuoja-asetuksen 26 artiklan 1 kohdan mukaan, jos vähintään kaksi rekisterinpitäjää määrittää yhdessä käsittelyn tarkoitukset ja keinot, ne ovat yhteisrekisterinpitäjiä. Jäsenvaltiot voivat lainsäädännössään määritellä rekisterinpitäjien vastualueet asetuksessa vahvistettujen velvoitteiden noudattamisen (erityisesti rekisteröityjen oikeuksien toteuttamisen ja rekisteröidyn informoinnin) osalta. Sääntelyssä tulee varmistaa, että siitä käy asianmukaisesti ilmi yhteisten rekisterinpitäjien todelliset roolit ja suhteet rekisteröityihin nähden ja että rekisteröidyn on aina mahdollisuus käyttää asetuksen mukaisia oikeuksiaan suhteessa kuhunkin rekisterinpitäjään ja kutakin rekisterinpitäjää vastaan. Ehdotettavassa sääntelyssä tulisi käyttää tietosuoja-asetuksessa määriteltäviä käsitteitä sekä lisäksi varmistaa, että yhteisrekisterinpitäjien välisestä vastuunjaosta säädetään asetuksen 26 artiklan edellyttämällä tavalla. Vastaavasti tulisi ottaa huomioon perustuslain 2 §:n 3 momentti, jonka mukaan julkisen vallan käytön tulee perustua lakiin. Lailla sääntämiseen taas kohdistuu yleinen vaatimus lain täsmällisyydestä ja tarkkuudesta.

Yhteisen kalastuspolitiikan seuraamusjärjestelmästä ja valvonnasta annetun lain (1188/2014; jäljempänä kalastuspolitiikan seuraamusjärjestelmälaki) 38 § ja 65:ssä säädetään valvonnan tietojärjestelmään kuuluvien rekisterien yhteisrekisterinpidosta. Kalastuspolitiikan seuraamusjärjestelmälain 38 §:ssä säädettäisiin lain 30–36 §:ssä tarkoitettujen rekistereiden yhteisrekisterinpidosta. Ehdotetun 38 §:n 1 momentin mukaan elinkeino-, liikenne- ja ympäristökeskus olisi yhdessä Rajavartiolaitoksen ja maa- ja metsätalousministeriön kanssa 30–35 §:ssä tarkoitettujen rekisterien yhteisrekisterinpitäjiä. Lain 36 §:ssä tarkoitettujen rekisterien yhteisrekisterinpitäjiä olisivat elinkeino-, liikenne- ja ympäristökeskus yhdessä Tullin ja maa- ja metsätalousministeriön kanssa. ELY-keskus olisi päävastuullinen rekisterinpitäjä kaikissa pykälässä tarkoitetuissa rekistereissä. Ehdotetun 38 §:n 3 momentin mukaan päävastuullinen rekisterinpitäjä vastaisi tietosuoja-asetuksessa säädettyistä rekisterinpitäjän velvollisuuksista, mutta tiedot tallentanut rekisteriviranomainen vastaisi tallentamiensa tietojen virheettömyydestä sekä henkilötietojen käsittelyn ja käytön laillisuudesta omien tehtäviensä hoidossa. Tältä osin on syytä todeta, että tietosuoja-asetus ei tunne päävastuullisen rekisterinpitäjän käsitettä ja ehdotettavassa sääntelyssä tulisi pitäytyä tietosuoja-asetuksessa määritellyissä käsitteissä. Joka tapauksessa tulee varmistua, että yhteisrekisterinpitäjien vastuunjaosta ja päävastuullisen rekisterinpitäjän tehtävistä säädettäisiin riittävän selkeästi ja täsmällisesti. Esityksen ehdotus siitä, että päävastuulli-

nen rekisterinpitäjä vastaisi tietosuoja-asetuksessa säädetyistä rekisterinpitäjän velvollisuuksista ei liene riittävän täsmällinen säännös, huomioiden niin perustuslain 2 §:n 3 momentista kuin tietosuoja-asetuksen 26 artiklasta seuraavat reunaehdot. Ehdotettua 38 §:ää on yhteisrekisterinpitäjien välisen vastuunjakoja olisi syytä täsmentää esimerkiksi seuraavaksi ehdotetulla tavalla:

Selkeyden vuoksi ehdotettu 38 §:n 1 momentti olisi syytä muuttaa muotoon ”Elinkeino-, liikenne- ja ympäristökeskus, Rajavartiolaitos ja maa- ja metsätalousministeriö ovat 30–35 §:ssä tarkoitettujen rekisterien *yhteisrekisterinpitäjiä*. Elinkeino-, liikenne- ja ympäristökeskus, Tulli ja maa- ja metsätalousministeriö ovat 36 §:ssä tarkoitetun rekisterin *yhteisrekisterinpitäjiä*”.

Vastuunjaon osalta ehdotetussa 38 §:ssä voitaisiin esimerkiksi säätää siitä, että elinkeino-, liikenne- ja ympäristökeskus huolehtisi kaikkien 30–36 §:ssä tarkoitettujen rekistereiden tietoi-
neistosta yleisen tietosuoja-asetuksen 25 artiklassa tarkoitettua sisärakennetusta ja oletusarvoisesta tietosuojasta, 32 artiklassa tarkoitettua käsittelyn turvallisuudesta, 35 artiklassa tarkoitettua tietosuoja koskevasta vaikutustenarvioinnista, 36 artiklassa tarkoitettua ennakko-
kuulemisesta ja 12 artiklan 1 ja 2 kohdassa tarkoitetuista rekisterinpitäjän velvollisuuksista ja muista sellaisista yleisessä tietosuoja-asetuksessa säädetyistä rekisterinpitäjän velvollisuuksista, jotka koskevat käytettävän tietojärjestelmän ja tietoi-
aineiston tietoturvaluutta sekä siitä, että muut pykälässä mainitut yhteisrekisterinpitäjät vastaisivat muista kuin edellä mainituista tietosuoja-asetuksessa tarkoitetuista rekisterinpitäjän velvollisuuksista rekistereihin tallentamiensa tietojen osalta. Pykälässä voitaisiin mahdollisesti täsmentää myös, että elinkeino-, liikenne- ja ympäristökeskus olisi tietosuoja-asetuksen 26 artiklan tarkoittama rekisteröidyn yhteyspiste.

Ehdotetun 38 §:n 3 momentin viimeisen virkkeen mukaan päävastuullinen rekisterinpitäjä myöntäisi viranomaisen esityksestä henkilölle käyttöoikeuden niihin rekistereihin ja rekistereiden tietoryhmiin tai tietokenttiin, jotka ovat tarpeen kyseisen viranomaisen lakisääteisten tehtävien hoitamista varten. Ehdotettu säännös on epäselvä ja säännöskohtaisten perusteluiden puuttuessa esitys jättää epäselväksi, mikä säännöksen tarkoitus on (ts. mistä siinä on tarkoitus säätää) ja minkälainen yhteys säännöksellä on tietojen luovuttamista koskevaan 69 §:ään ja salassa pidettävien tietojen luovuttamista koskevaan 69 a §:ään. Lisäksi teknisesti säännöksessä vaikuttaa olevan virheellinen viittaus ”henkilölle - - jotka ovat tarpeen kyseisen viranomaisen”.

Lain 69 §:ää muutettaisiin siten, että tietojen luovutuksesta päättäisi rekisteriä pitävän viranomaisen sijaan päävastuullinen rekisterinpitäjä. Tiedot voisivat ilmeisesti sisältää myös salassa pidettäviä tietoja (69 a §). Esityksessä ei ole perusteltu, minkä vuoksi 69 §:ää muutettaisiin ehdotetulla tavalla. Perustuslakivaliokunta on maahanmuuttohallinnon henkilötietolain yhteisrekisterinpitäjyyttä koskevaa sääntelyä arvioidessaan pitänyt keskeisenä julkisuuslaista seuraavan viranomaisten erillisyyden periaatteen huomioimista ja toisaalta korostanut perustuslain 10 §:n edellyttämää sääntelyä viranomaisten tietojen saamisesta ja luovuttamisesta salassapitovelvollisuuden estämättä. (PeVL 62/2018 vp tai 7/2019 vp) Esityksen perusteella ei ole täysin selvää, mihin sääntelyyn tai säännöksiin päävastuullisen rekisterinpitäjän tiedonsaantioikeus kaikkiin rekisterissä oleviin tietoihin perustuisi ja onko tiedonsaantioikeudesta säädetty kattavalla tavalla siten, että päävastuullisella rekisterinpitäjällä olisi itsellään selvästi tiedonsaantioikeus kaikkiin rekisterissä oleviin salassapidettäviin tietoihin, joita sillä olisi mahdollisuus ilmeisesti 69 §:n ja 69 a §:n perusteella luovuttaa edelleen. Lisäksi epäselväksi jää, onko kyseisestä tiedonsaantioikeudesta säädetty perustuslakivaliokunnan edellyttämällä tavalla täsmällisesti ja tarkkarajaisesti (ks. esim. PeVL 73/2018 vp ja (PeVL 15/2018 vp).

Vastaavat huomioid, mitä edellä on esitetty kalastuspolitiikan seuraamusjärjestelmälain 38 §:n osalta, on syytä huomioida myös rikkomusrekisterin yhteisrekisterinpittoa koskevan 65 §:n sekä

tietojen luovuttamista koskevan 69 §:n osalta. Yhteisrekisterinpidosta säädettäessä tulee varmistua siitä, että vastuunjaosta säädetään riittävän selkeästi ja täsmällisesti ja ettei sääntely jätä mahdollisia aukkoja tietosuojasetuksen velvoitteiden hoitamiseen. Mikäli yhteisrekisterinpitäjien välisestä vastuunjaosta (ml. siitä, kenellä on oikeus luovuttaa tietoja rekistereistä) säädetään yhteisrekisterinpittoa koskevien 38 §:n ja 65 §:n ohella myös muualla laissa, olisi tästä sääntelyn selkeyden vuoksi syytä sisällyttää asianmukainen viittaus edellä mainittuihin pykäliin. Erityisesti rekisteröidyn oikeuksien toteutumisen kannalta on tärkeää, ettei lainsäädäntö jätä epäselväksi sitä, mikä taho on vastuussa henkilötietojen käsittelyä koskevien vaatimusten noudattamisesta.